

Arrest

nr. 251 247 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 3 oktober 2019, diende op 15 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/10/2019
Overdracht CGVS: 15/01/2020*

U had op 9 juli 2020, van 09.12 uur tot 13.15 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Martine Kiwakana loco meester Alexander Loobuyck, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 2 juli 1994 in Guanare in de staat Portuguesa. U woonde tot uw vierde of vijfde in Barrio La Penita in Guanare, waarna u een drietal jaar in het centrum van Guanare woonde. Daarna woonde u tot u van de middelbare school afstudeerde in Los Pinos, Guanare, vervolgens twee jaar in het dorp Caripe in de staat Monagas, alvorens tot 2012 terug in Los Pinos te gaan wonen. In 2012 verhuisde u naar Urbanizacion Los Malabares in Guanare. Hier woonde u tot uw vertrek uit Venezuela samen met uw moeder en uw broers. Van 2012 tot 2015 studeerde u aan de Universidad de Oriente in Puerto La Cruz, waar u ook gedurende het academiejaar in een studentenkamer verbleef. U maakte hier uw opleiding burgerlijk ingenieur niet af. In 2015 en 2016 studeerde u in Guanare systeemanalyse, maar u rondde deze opleiding evenmin af. Sinds 2015 werkt u op het internet door het invullen van enquêtes en een blog om aan anderen uit te leggen hoe men daar geld mee kan verdienen. Daarnaast verdiende u ook geld door het spelen van online poker.

Sinds 2012 bent u actief voor de partij Vente Venezuela. Voor hen hield u bij verkiezingen in 2012, 2013 en 2015 een stembureau in de gaten. In 2014, 2016, 2017 en 2019 hielp u om groepen in uw wijk te organiseren om samen naar de protesten in Guanare te gaan. U nam zelf ook deel aan deze marsen. U ging hiervoor van huis naar huis om de boodschap van de partij te brengen, te weten te komen wat er leefde en de mensen uit te nodigen om samen te komen om vervolgens samen naar het protest te gaan. Op 1 mei nam u voor het laatst deel aan een protest. U nam ook deel aan enkele vergaderingen van de partij.

U kreeg op 17 mei thuis een dreigbrief ondertekend door colectivos. Er stond in dat u een mamaguevo fascista was en dat u oorlog kon krijgen als u dat wilde. U nam niet echt voorzorgen want u zag het eerder als een belediging.

Op 5 juli 2019 organiseerde u een activiteit achter uw huis. M. O., een partijverantwoordelijke en jeugdvriendin, was net in de stad en u had haar uitgenodigd. Uw broers en vijf of zes mensen uit de gemeenschap kwamen er ook naartoe. Er werd gesproken over de onafhankelijkheid van Venezuela en u nam zelf ook het woord.

Op 20 juli 2019 kreeg u opnieuw een dreigbrief ondertekend door colectivos. Ze scholden u hierin uit en stelden dat als u verder zou doen met uw activiteiten u gedood zou worden. Nu was u wel geïntimideerd en lette u op als u buitenging.

Op 23 augustus 2019 keerde u terug van een vergadering van de partij. Toen u door de wijk Los Proceres naar huis wandelde werd u bij het buitengaan van een steegje tegengehouden door twee mannen op een motor. Een van hen duwde u terug in de steeg, beledigde u, bedreigde u met de dood als u verder zou doen met uw activiteiten, zei dat hij wist waar u woonde, sloeg en schopte u en stal uw gsm. Ze reden vervolgens weg. U ging hierna naar huis en belde uw tante A. Vervolgens ging u naar haar huis en vandaar naar het politiekantoor om klacht in te dienen. Hierna bleef u ondergedoken in het huis van uw tante tot uw vertrek uit Venezuela.

U verliet Venezuela op 30 september 2019 op legale wijze met de bus naar Colombia. U reisde vanuit Colombia op legale wijze met het vliegtuig via Nederland naar België, waar u op 3 oktober 2019 aankwam.

Op 15 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer vermoord te worden door colectivos.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, een attest van uw woonplaats, de aanvraag van uw paspoort, uw reisverzekering, een attest van lidmaatschap van de partij Vente Venezuela, een klacht bij de Venezolaanse politie van 23 augustus 2019 en 9 foto's van protesten, pamfletten en andere partijleden.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de directe basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

U verklaart sinds 2012 actief te zijn voor de partij Vente Venezuela. Daarvoor hield u bij verkiezingen in 2012, 2013 en 2015 een stembureau in de gaten. U beweert dat u in 2014, 2016, 2017 en 2019 hielp u om groepen in uw wijk te organiseren om samen naar de protesten in Guanare te gaan. U nam zelf ook deel aan deze marsen. U ging hiervoor van huis naar huis om de boodschap van de partij te brengen, te weten te komen wat er leefde en de mensen uit te nodigen om samen te komen om vervolgens samen naar het protest te gaan (CGVS, p. 7-8). U verklaart dat u 1 mei voor het laatst deelnam aan een protest. U nam ook deel aan enkele vergaderingen van de partij (CGVS, p. 9).

Het attest van uw partij dat u neerlegt (document 7) bevestigt het merendeel van deze activiteiten. Over uw beweerde activiteiten in 2019 staat echter helemaal niets vermeld. Nochtans is dit document pas op 2 september 2019 op uw aanvraag opgesteld. Uw verklaringen kunnen dan ook geenszins opwegen tegen de inhoud van dit document, aangezien de opsteller uw activiteiten in 2017 en eerder wel vermeldt. Ondanks het gesolliciteerd karakter van het attest en uw bewering kort voor het opstellen bedreigd te zijn geweest omwille van uw activiteiten, achtte hij het echter niet nodig uw activiteiten in 2019 te vermelden. Indien u werkelijk deze activiteiten deed voor de partij in 2019, kan wel degelijk verwacht worden dat deze ook in dit attest opgesomd staan. Dat dit niet zo is, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw partijactiviteiten in 2019.

Ook de foto's (document 9) die door u worden neergelegd zijn weinig overtuigend en kunnen uw activiteiten voor Vente Venezuela niet aantonen. U legt drie foto's voor van uzelf op een protestactie, maar daarop bent u niet herkenbaar als lid van Vente Venezuela, net zomin als de personen rondom u. Daarnaast legt u een algemene foto van een protestactie neer. Daarnaast legt u twee foto's voor van uzelf met een pet van de partij samen met enkele partijleden, maar deze foto's zijn allesbehalve spontaan of tijdens uw beweerde activiteiten voor de partij genomen. Deze kunnen dan ook allerminst aantonen dat u enige concrete activiteit voor de partij ondernam. U legt tot slot een foto neer waarop u in een huiselijke context staat met M. O., die nabij uw tante woonde en waarmee u samen in de basisschool zat (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt evenmin dat deze in het kader van een politieke activiteit werd genomen. Dat u niet meer overtuigende foto's of ander bewijsmateriaal van uw activiteiten voor de partij Vente Venezuela kan voorleggen, plaatst de geloofwaardigheid van uw activiteiten in 2019 dan ook verder op losse schroeven.

Daarnaast legt u ook geen bewijs neer van de activiteit die u achter uw woning zou hebben georganiseerd op 5 juli 2019. Zoals reeds hoger aangehaald kan uit de foto met M. O. niet worden afgeleid dat deze werd genomen in het kader van een politiek evenement. Dat u als organisator van en spreker op dit evenement geen enkel bewijs kan voorleggen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor de partij in 2019. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wie allemaal op die activiteit aanwezig was, antwoordt u dat uw broers en uw vriendin M. O. aanwezig waren, alsook vijf of zes mensen uit de gemeenschap die u niet kent. Gevraagd waarom u hen niet kent, stelt u dat u hen niet persoonlijk kent, dat u ze van zien kent, maar dat u geen contact met hen had of hun leven kende. Vervolgens geeft u alsnog drie namen van aanwezige personen (CGVS, p. 20). Het is niet aannemelijk dat u als herkenbaar gezicht van de partij in uw wijk niet zou weten welke personen op dit evenement aanwezig waren, te meer omdat er slechts enkele personen aanwezig waren. Dat u uiteindelijk wel drie namen geeft van aanwezige personen, kan bovendien niet verhullen dat u wel degelijk eerst aangaf de aanwezige mensen uit de gemeenschap niet te kennen. Dat u daarna aangeeft dat u geen contact met hen had en hun leven niet kende, doet dan ook niet ter zake. Er was u namelijk enkel gevraagd wie er aanwezig was. Dat u dan niet meteen deze namen kon geven, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze activiteit en uw status als herkenbaar gezicht van de partij in de wijk.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u uw politieke activiteiten na 2017 niet aannemelijk hebt gemaakt. Deze activiteiten kunnen dan ook geen element vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Aangezien uw activiteiten voor de partij Vente Venezuela na 2017 ongeloofwaardig bevonden zijn, u voor 17 mei 2019 niet bedreigd werd (CGVS, p. 15) en gedurende het volledige persoonlijk onderhoud evenmin melding maakt van andere problemen voor in de periode van 2012 tot 2017, zijn de door u aangehaalde problemen uiteraard ook niet aannemelijk. U stelt namelijk dat deze het gevolg zijn van uw status als herkenbaar gezicht van de partij in de wijk (CGVS, p. 20).

Voorts is het weinig geloofwaardig dat u de twee dreigbrieven gewoon weggooit. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u dat u de eerste beschouwde als een belediging en dat de tweede wel intimiderend was, maar dat u niet naar de politie ging omdat ze er niets mee zouden doen en niets tegen colectivos doen (CGVS, p. 17). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. U stelt namelijk dat de tweede dreigbrief ervoor zorgde dat u niet langer naar de fitness ging en u een taxi probeerde te nemen als u weg moest (CGVS, p. 17). Het is dan ook vreemd dat u wel besluit uw leven aan te passen omwille van deze bedreiging, maar het bewijs hiervan zomaar weggooit.

Daarnaast ging u na de fysieke bedreiging op 23 augustus wel naar de politie, een orgaan dat volgens uzelf niets doet tegen colectivos, omdat u een bewijs hiervan nodig had in het geval u iets zou overkomen (CGVS, p. 19). U kan dan ook niet verklaren waarom u op zijn minst de tweede dreigbrief niet bewaarde.

Dat u bovendien als lid van de oppositie, die beweert vervolgd te worden door een groep met banden met het regime, een klacht (document 8) indient bij de politie van datzelfde regime is ook weinig aannemelijk. U verklaart in deze klacht zelfs lid te zijn van een oppositiepartij. U geeft als verklaring dat u nergens anders terecht kon en dat u niet kon blijven zitten zonder te handelen. Nochtans verklaarde u eerder dat de politie niets doet tegen colectivos (CGVS, p. 17) en dat u niet verwachtte dat de politie iets met uw klacht zou doen (CGVS, p. 19). Uw verklaringen voor uw klacht bij de politie kunnen dan ook niet overtuigen.

Voorts stelt u dat u na de tweede dreigbrief uw gedrag aanpaste door niet meer naar de fitness te gaan, waar mogelijk een taxi te nemen naar huis en door niet naar een activiteit van de partij te gaan op 24 juli (CGVS, p. 16). Dit is echter weinig consistent met uw aanwezigheid op de louter informatieve vergadering van uw partij op 23 augustus 2019, waarna u bovendien niet tot aan uw huis ging met de taxi, maar nog een stuk te voet moest afleggen omdat u een “carrito por puesto” nam met een vaste route (CGVS, p. 18). Op die bewuste vergadering werden de plaats en het moment voor inschrijvingen voor de partij besproken (CGVS, p. 9-10). Er wordt u daarom gevraagd waarom u ondanks die andere voorzorgen toch naar die vergadering ging en u geeft aan dat het een belangrijke vergadering was omdat het ging over de dag van de inschrijvingen en dat dat een belangrijke dag is in de stad. Daarop wordt u gevraagd waarom u daar fysiek aanwezig moest zijn en ze u deze informatie niet later konden laten weten. U reageert hierop dat u daar wou zijn en daaraan wou deelnemen (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Tot slot dient nog opgemerkt worden dat het attest van uw partij dat na de bedreigingen werd opgesteld (document 7), niets vermeldt over deze bedreigingen die nochtans het gevolg zouden zijn van uw activiteiten voor de partij. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met colectivos.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van Vente Venezuela en uw activiteiten in de periode van 2012 tot 2017 niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Uw eigen verklaringen bevestigen bovendien dat uw activiteiten niet van dien aard zijn dat u vervolging dient te vrezen. U kon namelijk op legale wijze in het bezit van uw eigen paspoort en zonder enige problemen Venezuela verlaten (CGVS, p. 12). Hoewel uw moeder en broers nog steeds in uw voormalige woning wonen, hebben zij na uw vertrek bovendien geen problemen gekend omwille van uw activiteit voor Vente Venezuela (CGVS, p. 20).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Vente Venezuela en uw activiteiten voor de partij van 2012 tot 2017.

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaart dat u in het huis van uw moeder woonde, waarvan zij bovendien de eigenaar was (CGVS, p.4). Met uw werk in Venezuela, dat volledig online gebeurde, verdiende u maandelijks tussen de 150 en 200 dollar, wat u naar eigen zeggen een goede financiële toestand opleverde (CGVS, p. 6). Er kan dan ook aangenomen worden dat u in het geval van een terugkeer naar Venezuela relatief eenvoudig deze activiteiten kan verderzetten.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte bevestigen uw identiteit, Venezolaanse nationaliteit en woonplaats die niet in twijfel worden getrokken. De aanvraag van uw paspoort bevestigt louter de datum waarop u dit deed. Uw reisverzekering bevestigt enkel de datum van uw vlucht. De inhoud van uw klacht is louter een weergave van uw verklaringen bij de politie. Deze kan echter de ongeloofwaardigheid van uw recente politieke activiteit en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben, niet wijzigen. De inhoud van het attest van uw partij Vente Venezuela kan, zoals eerder al werd aangehaald, enkel uw politieke activiteiten in de periode van 2012 tot 2017 aantonen, die in deze beslissing niet betwist worden. Zoals al eerder werd beargumenteerd kunnen de door u neergelegde foto's evenmin uw politieke activiteit voor de partij Vente Venezuela na 2017 aantonen. Ook deze veranderen dus niets aan bovenstaande vaststellingen.

Wat uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreft, gaat het louter om verbeteringen van spelling, enkele aanvullingen en herhalingen. Uw opmerkingen handelen echter niet over elementen die in deze beslissing betwist worden. Bovendien zijn deze opmerkingen niet in de juiste proceduetaal overgemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Hij licht toe als volgt:

“II.1.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar politieke activiteiten van verzoekende partij na 2017. Zij ontkent aldus net dat verzoekende partij weldegelijk een actief lid is (geweest) van Vente Venezuela, maar stelt dat verzoekende partij geen bewijzen zou hebben voorgelegd waaruit haar actieve deelname sinds 2017 zou blijken - quod certe non:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het is aldus niet zo dat er geen bewijzen voorliggen, verwerende partij hecht er gewoon geen geloof aan of doet ze van de hand als onvoldoende. Dit is niet ernstig. Immers, verwerende partij betwist het politieke profiel van verzoekende partij niet. Minstens dient er aldus aangenomen te worden dat verzoekende partij een begin van bewijs heeft aangebracht omtrent haar (politieke) problemen. Dat er volgens verwerende partij geen bewijzen zouden voorliggen van haar activiteiten betreffende de laatste 2 jaren voor haar vertrek, betekent niet dat haar hele relaas in twijfel kan worden getroffen.

Bovendien legde verzoekende partij weldegelijk verschillende bewijsstukken voor waaruit haar politieke activiteiten blijken (zoals haar attest van lidmaatschap bij Vente Venezuela, foto's op manifestaties, foto's met verschillende vooraanstaande leden van Vente Venezuela,...) Het gaat niet op om al deze stukken zomaar naast zich neer te leggen.

II.1.2 Verwerende partij haalt nergens enige tegenstrijdigheid en/of inconsistentie aan. Zo stelt zij het 'vreemd' te vinden dat verzoekende partij de dreigbrieven zou hebben weggegooid:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij wist natuurlijk niet dat zij op 23 augustus fysiek bedreigd zou worden. Zij paste haar gedrag aan na de dreigbrieven, zoals niet meer naar de fitness gaan, de taxi te nemen,... Zij werd voorzichtiger, maar een klacht indienen omwille van dreigbrieven zou helemaal niets hebben uitgehaald. Pas wanneer zij ook fysiek bedreigd werd, zag ze geen andere uitweg dan klacht neer te leggen bij de politie.

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij ook kampte met een gebrek aan financiële middelen, gezien zij telkens de taxi moest nemen. Zij bespaarde op alles dat zij kon, ook op de taxi. Bovendien dateerden de laatste bedreigingen van meer dan 2 maanden geleden, waardoor zij durfde om iets vroeger uit te stappen en een stukje te voet af te leggen.

Verzoekende partij heeft erg uitgebreid haar problemen uiteengezet:

p. 14-16 CGVS

[citaat uit de notities van het persoonlijk onderhoud]

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekende partij en heeft haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd.

Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor internationale bescherming.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij zondermeer kan stellen dat verzoekende partij terug zou kunnen keren naar Venezuela zonder gevaar voor haar leven.

II.1.4. Mocht Uw Raad, per impossibile, van mening zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan meent zij dat zij ten minste in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij.

Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd.

II.1.8. Zo stelt ook de New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>) :

Dr. Noya said his repeated complaints to the authorities had been met largely with silence and that the colectivos had "reached a level of total impunity. "

Experts say the colectivos date to the early days of Mr. Chávez, who originally conceived them as social organizations to advance his vision of a Socialist revolution to transform Venezuela's poor neighborhoods. Many had their own names, flags and uniforms. The government eventually handed them arms and security training as well, deploying them as a separate militia.

As the groups became more powerful, they exerted their own influence independent of the government, most notably in controlling organized crime like drug trafficking in Caracas barrios.

Their power was so great that some even clashed with the police in 2014, part of an effort to oust an interior minister who had sought to curb them. More recently, others have fought deadly shootouts with soldiers in military operations to stop organized crime.

Today, the groups control 10 percent of towns and cities in Venezuela, according to Fermin Mârmol, a criminologist at the University of Santa Maria in Caracas. Mr. Mârmol said the deep leftwing ideological bent of the groups means they will defend Mr. Maduro at any cost.

(...)

Mr. Rojas, who works with opposition politicians, said he had become used to the attacks, which have long been a fixture of his activism.

"They attack your neighbors when they are in food lines and are identified as opposition members, they attack store owners by making them pay extortions, they attack bakers by taking away part of their production which they later sell on the black market," he said. "They are not true collectives, or political actors — they are criminals."

II.1.9. De verwerende partij stelt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

De High Commissioner for Human Rights van de VN schetste in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (<https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>): (P-1):

The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security operations, new instances of arbitrary detentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014.

Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuwe 'Guidance Note' uitgebracht waarin ondermeer het volgende wordt gesteld: (<https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>)

2. Since the issuance of the Guidance Note on the Outflow of Venezuelans, the security and humanitarian situation has worsened in Venezuela, causing outflows to neighbouring countries, other countries in the region, and countries further afield to reach 3.7 million people.² Given the deteriorating circumstances in Venezuela, UNHCR reiterates its call to States receiving Venezuelans to allow access to their territory and highlights the critical importance of ensuring access to asylum procedures or to group-based protection arrangements with adequate safeguards.

(...)

9 Persons originating from Venezuela who seek international protection in Member States of the European Union and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of the Qualification Directive (recast) if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Venezuela.

10. In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law. This guarantee would need to be assured either in the official residence document issued to Venezuelans or through other effective means, such as clear instructions to law enforcement agencies.

De UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Bovendien is er een nieuw COI focus rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020 waarover verwerende partij zwijgt in alle talen, (stuk 3) Hierin wordt een onthutsend beeld geschetst van de huidige situatie in Venezuela.

Het land kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika. De cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz schieten opnieuw de hoogte in. Door de stijgende criminaliteit, stijgt ook de corruptie (p. 22 - 23 COI focus rapport)

[citaat uit het EASO-rapport van augustus 2020]

Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen. Men verdient er zelfs niet genoeg om te kunnen voorzien in de basisnoden: (p. 43 COI focus rapport augustus 2020)

[citaat uit het EASO-rapport van augustus 2020]

De collectivo's krijgen er ook vrij spel en viseren demonstranten en drukken elke vorm van oppositie de kop in, desnoods met geweld en bedreigingen. Meer nog, zij krijgen informatie doorgespeeld van de veiligheidsdiensten: p. 104 COI focus rapport augustus 2020

[citaat uit het EASO-rapport van augustus 2020]

De slachtoffers hebben ook geen enkele juridische grond om zich te beschermen tegen de colectivo's: p. 107 COI focus rapport augustus 2020

[citaat uit het EASO-rapport van augustus 2020]

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.10. De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft.

Cf. p. 10:

Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans.⁶⁸ In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. ⁶⁹ Ook op humanitair vlak paat de situatie achteruit.⁷⁰ UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen teruokeer van Venezolaanse staatsburgers:

"In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law". ⁷¹

De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk.

II.1.11. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift het EASO-rapport "Venezuela Country Focus" van augustus 2020.

2.1.3. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker een verklaring neer van M.O. ter ondersteuning van zijn relaas.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vreest verzoeker bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens zijn profiel van politiek opposant.

De bestreden beslissing stelt hierover in het algemeen het volgende:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2019070

1.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en *colectivo's* bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen "*are likely to be in need of international refugee protection*" in de "*Guidance*" van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: "*depending on the circumstances of the individual case*". Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze

individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit de toelichting van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker zich baseert op de algemene situatie in Venezuela. Hij doet een poging om zijn profiel anders naar voor te brengen dan de bestreden beslissing dit heeft beoordeeld, maar de Raad stelt vast dat verzoeker een beperkt politiek profiel of engagement heeft.

De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing op goede gronden besluit dat verzoekers politieke activiteiten na 2017 niet aannemelijk worden gemaakt en deze aldus geen element vormen voor een risico-analyse. Waar verzoeker nog een aanvullende nota neerlegt, met een vertaling van de verklaring van een videoboodschap van O.M. ter ondersteuning van zijn relaas, merkt de Raad op dat deze videoboodschap op zich ontbreekt in het dossier, dat deze verklaring een uiterst gesolliciteerd karakter heeft en de waarachtigheid hiervan op geen enkele wijze kan worden vastgesteld. De boodschap gaat immers uit van een vriendin van verzoeker (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). Bovendien toont verzoeker niet aan waarom hij dit stuk pas op het laatst mogelijke moment van de procedure voorlegt, terwijl hij wordt geacht om zo spoedig mogelijk alle relevante elementen ter staving van zijn relaas ter kennis te brengen.

Verzoekers toelichting beperkt zich enerzijds tot een herhaling van zijn relaas, maar gaat anderzijds voorbij aan het feit dat niet het hele relaas van verzoeker in twijfel wordt getrokken. De door verzoeker voorgelegde stukken worden in de bestreden beslissing immers niet zomaar genegeerd, maar beoordeeld op hun inhoud. De gemaakte appreciatie wordt in het verzoekschrift evenwel niet concreet betwist of weerlegd. Ongeacht het feit dat verzoeker niet kon weten dat hij op 23 augustus 2019 fysiek zou worden bedreigd, waarvoor hij een klacht zou hebben neergelegd bij de politie, merkt de Raad bijkomend op dat hij geen verweer biedt tegen de vaststelling dat verzoeker niet alleen vreesde voor zijn eigen leven, maar ook dat van zijn moeder en zijn broers. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat noch zijn moeder, noch zijn broers enige problemen hebben gekend, terwijl verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn profiel verschilt van dat van hen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10, 20). Daarenboven bevat verzoekers klacht bij de politie de vermelding dat de twee daders bivakmutsen droegen, zodat verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal hiermee niet stroken. Toen heeft hij het over een persoon met een pet en een persoon met een kap (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18). Dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt de waarachtigheid van zijn relaas.

Tot slot beperkt verzoekers betoog zich tot argumenten die geen steun kunnen vinden in zijn afgelegde verklaringen. De uitleg dat hij op 23 augustus 2019 te voet onderweg was en geen taxi kon nemen voor de ganse route, omdat hij ook kampte met een gebrek aan financiële middelen, wordt niet geloofd. Verzoeker kende immers nooit financiële problemen. Ook zijn stelling dat het meer dan twee maanden geleden zou zijn dat hij nog bedreigingen had ontvangen, klemmt met de vaststelling dat verzoeker een dreigbrief zou hebben gehad op 20 juli 2019. De ongerijmdheden zijn verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder volgt een herhaling van zijn afgelegde verklaringen. Hiermee laat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, terwijl het aan hem toekomt om deze concreet te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Ze worden door de Raad hernomen:

“U verklaart sinds 2012 actief te zijn voor de partij Vente Venezuela. Daarvoor hield u bij verkiezingen in 2012, 2013 en 2015 een stembureau in de gaten. U beweert dat u in 2014, 2016, 2017 en 2019 hielp u om groepen in uw wijk te organiseren om samen naar de protesten in Guanare te gaan. U nam zelf ook deel aan deze marsen. U ging hiervoor van huis naar huis om de boodschap van de partij te brengen, te weten te komen wat er leefde en de mensen uit te nodigen om samen te komen om vervolgens samen naar het protest te gaan (CGVS, p. 7-8). U verklaart dat u 1 mei voor het laatst deelnam aan een protest. U nam ook deel aan enkele vergaderingen van de partij (CGVS, p. 9).

Het attest van uw partij dat u neerlegt (document 7) bevestigt het merendeel van deze activiteiten. Over uw beweerde activiteiten in 2019 staat echter helemaal niets vermeld. Nochtans is dit document pas op 2 september 2019 op uw aanvraag opgesteld. Uw verklaringen kunnen dan ook geenszins opwegen tegen de inhoud van dit document, aangezien de opsteller uw activiteiten in 2017 en eerder wel vermeldt. Ondanks het gesolliciteerd karakter van het attest en uw bewering kort voor het opstellen bedreigd te zijn geweest omwille van uw activiteiten, achtte hij het echter niet nodig uw activiteiten in 2019 te vermelden. Indien u werkelijk deze activiteiten deed voor de partij in 2019, kan wel degelijk verwacht worden dat deze

ook in dit attest opgesomd staan. Dat dit niet zo is, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw partijactiviteiten in 2019.

Ook de foto's (document 9) die door u worden neergelegd zijn weinig overtuigend en kunnen uw activiteiten voor Vente Venezuela niet aantonen. U legt drie foto's voor van uzelf op een protestactie, maar daarop bent u niet herkenbaar als lid van Vente Venezuela, net zomin als de personen rondom u. Daarnaast legt u een algemene foto van een protestactie neer. Daarnaast legt u twee foto's voor van uzelf met een pet van de partij samen met enkele partijleden, maar deze foto's zijn allesbehalve spontaan of tijdens uw beweerde activiteiten voor de partij genomen. Deze kunnen dan ook allerm minst aantonen dat u enige concrete activiteit voor de partij ondernam. U legt tot slot een foto neer waarop u in een huiselijke context staat met M. O., die nabij uw tante woonde en waarmee u samen in de basisschool zat (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt evenmin dat deze in het kader van een politieke activiteit werd genomen. Dat u niet meer overtuigende foto's of ander bewijsmateriaal van uw activiteiten voor de partij Vente Venezuela kan voorleggen, plaatst de geloofwaardigheid van uw activiteiten in 2019 dan ook verder op losse schroeven.

Daarnaast legt u ook geen bewijs neer van de activiteit die u achter uw woning zou hebben georganiseerd op 5 juli 2019. Zoals reeds hoger aangehaald kan uit de foto met M. O. niet worden afgeleid dat deze werd genomen in het kader van een politiek evenement. Dat u als organisator van en spreker op dit evenement geen enkel bewijs kan voorleggen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor de partij in 2019. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wie allemaal op die activiteit aanwezig was, antwoordt u dat uw broers en uw vriendin M. O. aanwezig waren, alsook vijf of zes mensen uit de gemeenschap die u niet kent. Gevraagd waarom u hen niet kent, stelt u dat u hen niet persoonlijk kent, dat u ze van zien kent, maar dat u geen contact met hen had of hun leven kende. Vervolgens geeft u alsnog drie namen van aanwezige personen (CGVS, p. 20). Het is niet aannemelijk dat u als herkenbaar gezicht van de partij in uw wijk niet zou weten welke personen op dit evenement aanwezig waren, te meer omdat er slechts enkele personen aanwezig waren. Dat u uiteindelijk wel drie namen geeft van aanwezige personen, kan bovendien niet verhullen dat u wel degelijk eerst aangaf de aanwezige mensen uit de gemeenschap niet te kennen. Dat u daarna aangeeft dat u geen contact met hen had en hun leven niet kende, doet dan ook niet ter zake. Er was u namelijk enkel gevraagd wie er aanwezig was. Dat u dan niet meteen deze namen kon geven, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze activiteit en uw status als herkenbaar gezicht van de partij in de wijk.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u uw politieke activiteiten na 2017 niet aannemelijk hebt gemaakt. Deze activiteiten kunnen dan ook geen element vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming."

"Aangezien uw activiteiten voor de partij Vente Venezuela na 2017 ongeloofwaardig bevonden zijn, u voor 17 mei 2019 niet bedreigd werd (CGVS, p. 15) en gedurende het volledige persoonlijk onderhoud evenmin melding maakt van andere problemen voor in de periode van 2012 tot 2017, zijn de door u aangehaalde problemen uiteraard ook niet aannemelijk. U stelt namelijk dat deze het gevolg zijn van uw status als herkenbaar gezicht van de partij in de wijk (CGVS, p. 20).

Voorts is het weinig geloofwaardig dat u de twee dreigbrieven gewoon weggooit. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u dat u de eerste beschouwde als een belediging en dat de tweede wel intimiderend was, maar dat u niet naar de politie ging omdat ze er niets mee zouden doen en niets tegen colectivos doen (CGVS, p. 17). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. U stelt namelijk dat de tweede dreigbrief ervoor zorgde dat u niet langer naar de fitness ging en u een taxi probeerde te nemen als u weg moest (CGVS, p. 17). Het is dan ook vreemd dat u wel besluit uw leven aan te passen omwille van deze bedreiging, maar het bewijs hiervan zomaar weggooit. Daarnaast ging u na de fysieke bedreiging op 23 augustus wel naar de politie, een orgaan dat volgens uzelf niets doet tegen colectivos, omdat u een bewijs hiervan nodig had in het geval u iets zou overkomen (CGVS, p. 19). U kan dan ook niet verklaren waarom u op zijn minst de tweede dreigbrief niet bewaarde.

Dat u bovendien als lid van de oppositie, die beweert vervolgd te worden door een groep met banden met het regime, een klacht (document 8) indient bij de politie van datzelfde regime is ook weinig aannemelijk. U verklaart in deze klacht zelfs lid te zijn van een oppositiepartij. U geeft als verklaring dat u nergens anders terecht kon en dat u niet kon blijven zitten zonder te handelen. Nochtans verklaarde u eerder dat de politie niets doet tegen colectivos (CGVS, p. 17) en dat u niet verwachtte dat de politie iets met uw klacht zou doen (CGVS, p. 19). Uw verklaringen voor uw klacht bij de politie kunnen dan ook niet overtuigen.

Voorts stelt u dat u na de tweede dreigbrief uw gedrag aanpaste door niet meer naar de fitness te gaan, waar mogelijk een taxi te nemen naar huis en door niet naar een activiteit van de partij te gaan op 24 juli (CGVS, p. 16).

Dit is echter weinig consistent met uw aanwezigheid op de louter informatieve vergadering van uw partij op 23 augustus 2019, waarna u bovendien niet tot aan uw huis ging met de taxi, maar nog een stuk te voet moest afleggen omdat u een “carrito por puesto” nam met een vaste route (CGVS, p. 18). Op die bewuste vergadering werden de plaats en het moment voor inschrijvingen voor de partij besproken (CGVS, p. 9-10). Er wordt u daarom gevraagd waarom u ondanks die andere voorzorgen toch naar die vergadering ging en u geeft aan dat het een belangrijke vergadering was omdat het ging over de dag van de inschrijvingen en dat dat een belangrijke dag is in de stad. Daarop wordt u gevraagd waarom u daar fysiek aanwezig moest zijn en ze u deze informatie niet later konden laten weten. U reageert hierop dat u daar wou zijn en daaraan wou deelnemen (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Tot slot dient nog opgemerkt worden dat het attest van uw partij dat na de bedreigingen werd opgesteld (document 7), niets vermeldt over deze bedreigingen die nochtans het gevolg zouden zijn van uw activiteiten voor de partij. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met colectivos.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van Vente Venezuela en uw activiteiten in de periode van 2012 tot 2017 niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Uw eigen verklaringen bevestigen bovendien dat uw activiteiten niet van dien aard zijn dat u vervolging dient te vrezen. U kon namelijk op legale wijze in het bezit van uw eigen paspoort en zonder enige problemen Venezuela verlaten (CGVS, p. 12). Hoewel uw moeder en broers nog steeds in uw voormalige woning wonen, hebben zij na uw vertrek bovendien geen problemen gekend omwille van uw activiteit voor Vente Venezuela (CGVS, p. 20).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Vente Venezuela en uw activiteiten voor de partij van 2012 tot 2017.”

“De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte bevestigen uw identiteit, Venezolaanse nationaliteit en woonplaats die niet in twijfel worden getrokken. De aanvraag van uw paspoort bevestigt louter de datum waarop u dit deed. Uw reisverzekering bevestigt enkel de datum van uw vlucht. De inhoud van uw klacht is louter een weergave van uw verklaringen bij de politie. Deze kan echter de ongeloofwaardigheid van uw recente politieke activiteit en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben, niet wijzigen. De inhoud van het attest van uw partij Vente Venezuela kan, zoals eerder al werd aangehaald, enkel uw politieke activiteiten in de periode van 2012 tot 2017 aantonen, die in deze beslissing niet betwist worden. Zoals al eerder werd beargumenteerd kunnen de door u neergelegde foto’s evenmin uw politieke activiteit voor de partij Vente Venezuela na 2017 aantonen. Ook deze veranderen dus niets aan bovenstaande vaststellingen.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81).

Zo moet de geveesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v. Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker laat de motivering over zijn persoonlijk situatie ook ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaart dat u in het huis van uw moeder woonde, waarvan zij bovendien de eigenaar was (CGVS, p.4). Met uw werk in Venezuela, dat volledig online gebeurde, verdiende u maandelijks tussen de 150 en 200 dollar, wat u naar eigen zeggen een goede financiële toestand opleverde (CGVS, p. 6). Er kan dan ook aangenomen worden dat u in het geval van een terugkeer naar Venezuela relatief eenvoudig deze activiteiten kan verderzetten.”

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers vader maandelijks zo'n 200 USD stuurde (Notities van persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5). Verzoeker gaf aan dat hij ook *bitcoins* heeft (*Ibid.*, p. 6)

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat

de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivo*'s in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geboren en getogen is in Guanare in de staat Portuguesa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op een artikel van New York Times van 22 april 2017, een rapport van de *High Commissioner for Human Rights* van juni 2018, de *Guidance Notes* van UNHCR en het EASO-rapport van augustus 2020 werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP